

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJS

ŽMOGŽUDYSTĖ
RYTŲ EKSPRESE

AGATHA
CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

ŽMOGŽUDYSTĖ RYTŲ EKSPRESE

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJS

Vertė
LINA BUCEVIČIENĖ

I DALIS

FAKTAI

I SKYRIUS

I „TAURO“ EKSPRESĄ ĮSĖDA SVARBUS KELEIVIS

Ankstų žiemos rytą, penktą valandą vietos laiku, Sirijos Alepo stotyje prie perono stovėjo traukinys, geležinkelio žinynuose iškilmingai vadinamas „Tauro“ ekspresu. Jį sudarė virtuvė, restorano vagonas, vienas miegamasis ir du vietinio susisiekimo vagonai.

Prie miegamojo vagono laiptelių stovėjo prašmatnia uniforma vilkintis prancūzų leitenantas ir kalbėjosi su nedidelio ūgio vyriškiu, iki ausų apsimuturiavusiu galybe šalikų, iš kurių kyšojo tik raudona nosis ir užriestų ūsų galiukai.

Ore tvyrojo stingdantis šaltis, todėl misija išlydėti garbingą svečią buvo tikrai nepavydėtina, tačiau leitenantas Diuboskas vyriškai vykdė savo pareigą. Iš jo lūpų liejosi grakščios frazės nepriekaištinga prancūzų kalba. Tiesą sakant, jis gerai nesuprato, kas čia dėjosi. Žinoma, sklido gandai, kaip visuomet tokiais atvejais.

O generolas – jo generolas – vis labiau ir labiau niaukėsi. Ir tuomet iš kažkur, – regis, net iš pačios Anglijos, atvyko šis belgas. Praėjo pilna keistos įtampos savaitė. O paskui prasidėjo netikėti dalykai. Vienas labai žymus karininkas nusižudė, kitas staiga išėjo į atsargą, susirūpinę veidai vėl tapo ramūs, karinė parengtis buvo atšaukta. O leitenanto Diubosko generolas staiga atjaunėjo dešimčia metų.

Diuboskas atsitiktinai nugirdo dalį pokalbio tarp generolo ir svetimšalio. „Jūs išgelbėjote mus, *mon cher** – jausmingai kalbėjo generolas ir jo vešlūs balti ūsai sutirtėjo. – Jūs išgelbėjote prancūzų armijos garbę, užkirtote kelią kraujo praliejimui! Nežinau, kaip jums atsidėkoti, kad atsiliėpėte į mano prašymą. Atvykote iš tokios tolybės...”

Į tai nepažįstamasis (vardu Erkiulis Puaro), kaip ir pridera, atsakė: „Na ką jūs, generole, nejaugi manote, kad aš užmiršau, jog kadaise išgelbėjote man gyvybę?“. Tuomet generolas vėl kažką pasakė, visiškai neigdamas savo nuopelnus praeityje. Tada, dar kelis kartus paminėję Prancūziją, Belgiją, šlovę, garbę ir kitus panašius dalykus, bičiuliai širdingai apsikabino ir pokalbis baigėsi.

Koks tai buvo reikalas, leitenantas Diuboskas nenutuokė iki šiol, tačiau garbinga užduotis palydėti mesį Puaro į „Tauro“ ekspresą buvo pavesta būtent jam. Ir jis šią užduotį vykdė su jaunam perspektyviam karininkui būdingu uolumu ir entuziazmu.

– Šiandien – sekmadienis, – kalbėjo leitenantas Diuboskas. – Rytoj, pirmadienio vakare, jau būsite Stambule.

* Mano mielas (pranc.). Čia ir toliau – vertėjos pastabos.

Jis jau ne pirmą kartą išsakė šį pastebėjimą. Apskritai, pokalbiai perone prieš traukinio išvykimą dažnai kartojasi.

– Taip, – pritarė Puaro.

– Ir tikriausiai ketinate ten pabūti keletą dienų?

– *Mais oui**. Man dar neteko lankytis Stambule. Būtų labai gaila pravažiuoti pro šalį, *comme ça***, – ir jis vaizdžiai spragtelėjo pirštais. – Aš neskubu ir keletą dienų galiu pasižvalgyti po miestą.

– Labai gražus Šv. Sofijos soboras, – pasakė leitenantas Diuboskas, kuris pats jo niekada nebuvo matęs.

Peronu prašvilpė ledinis vėjo gūsis. Abu vyrus nupurtė šaltis. Leitenantas Diuboskas vogčiomis metė žvilgsnį į savo laikrodį. Be penkių minučių penkios – iki išvykimo beliko penkios minutės!

Baimindamasis, kad svečias pastebėjo tą žvilgsnį, jis paskubėjo vėl užmegzti pokalbį.

– Šiuo metų laiku mažai kas keliauja, – pasakė jis, žvelgdamas į miegamojo vagono langus.

– Jūs teisus, – sutiko mesjė Puaro.

– Tikėkimės, jūsų neužпустys Tauro kalnuose.

– Gali būti ir taip?

– Taip jau buvo nutikę. Bet ne šiais metais.

– Na, tuomet tikėkimės, – pasakė Puaro. – Nors orų prognozės iš Europos yra prastos.

* Na žinoma (pranc.).

** Štai taip (pranc.).

– Labai prastos. Balkanuose iškrito labai daug sniego. Girdėjau, kad Vokietijoje taip pat.

– *Eh bien**, – paskubomis ištare leitenantas Diuboskas, kai atrodė, kad vėl įsivyras pauzė. – Rytoj vakare, septintą valandą keturiasdešimt minučių, jūs būsite Konstantinopolyje.

– Taip, – pritarė Puaro ir iš paskutiniųjų stengdamasis palaikyti pokalbį pridūrė: – Man sakė, kad Šv. Sofijos soboras yra be galo gražus.

– Mano manymu, tiesiog nuostabus.

Vienoje iš miegamojo vagono kupė pakilo užuolaida ir pro langą pažvelgė jauna moteris.

Nuo pat to momento, kai praėjusį ketvirtadienį išvyko iš Bagdado, Merė Debenhem buvo beveik nesudėjusi bluosto. Nemiegojo nei traukinyje į Kirkuką, nei viešbutyje Mosule. Nepavyko išsimiegoti ir praėjusią naktį. Todėl dabar, nuvarginta gulėjimo nemiegant tvankioje, perkaitintoje kupė, ji pakilo ir pažvelgė pro langą.

Greičiausiai tai Alepas. Čia, žinoma, nėra į ką žiūrėti. Ilgas, prastai apšviestas peronas, kuriame garsiai skamba nirtulingi kivičiai arabų kalba. Du vyrai po jos langu kalbasi prancūziškai. Vienas iš jų – prancūzų karininkas, kitas – neaukštas vyras didžiuliais ūsais. Merė šyptelėjo – jai dar neteko matyti labiau apsimuturavusio žmogaus. Turbūt lauke labai šalta. Tai štai kodėl traukinyje taip smarkiai šildoma. Ji pamėgino nuleisti langą, tačiau šis nė nepajudėjo.

* Na ką gi (pranc.).

Miegamojo vagono palydovas priėjo prie vyriškių.

– Traukinys išvyksta, – pasakė jis. – Mesjė metas į vagoną.

Mažasis vyras nusiėmė skrybėlę. Na ir galva – ne galva, o tikrų tikriausias kiaušinis! Nepaisant visų ją užgriuvusių rūpesčių, Merė Debenhem nusišypsojo. Juokingai atrodantis žmogelis. Į tokius kaip jis paprastai niekas rimtai nežiūri.

Leitenantas Diuboskas pasakė atsisveikinimo kalbą. Jis parengė ją iš anksto ir laukė paskutinės akimirkos. Tai buvo labai graži ir rafinuota prakalba.

Nenorėdamas būti nurungtas, Puaras atsakė tuo pačiu...

– *En voiture, Monsieur**, – paragino palydovas.

Visa savo povyza rodydamas, kaip jam gaila išsiskirti su leitenantu, Puaras įlipo į traukinį. Palydovas įlipo paskui jį. Puaras pamojavo ranka. Leitenantas Diuboskas atidavė pagarbą. Smarkiai trūktelėjęs, traukinys lėtai pajudėjo iš vietos.

– *Enfin**!* – sumurmėjo Erkiulis Puaras.

– Brrr, – nusipurtė leitenantas Diuboskas, tik dabar suvokęs, kaip sušalo.

– *Voilà, Monsieur***!* – palydovas išraiškingu rankos mostu Puarą parodė, kokia graži jo kupė ir kaip rūpestingai sudėtas jo bagažas. – Mesjė lagaminėlį padėjau štai čia.

Ištiesta palydovo ranka iškalbingai bylojo, kad jis laukia arbatpinigių. Erkiulis Puaras į ją įdėjo perlenktą banknotą.

* Prašom į vagoną, mesjė (pranc.).

** Pagaliau (pranc.).

*** Štai, mesjė (pranc.).

– *Merei, Monsieur**, – palydovas išsyk pagyvėjo ir tapo dalykiškas. – Turiu mesjė bilietus. Taip pat prašyčiau duoti jūsų pasą. Kaip supratau, mesjė išlipate Stambule?

Puaro patvirtino.

– Šiuo metų laiku, tikriausiai, mažai kas keliauja? – paklausė jis.

– Taip, mesjė. Be jūsų, traukinyje yra tik du keleiviai. Abu anglai. Pulkininkas iš Indijos ir jauna anglų ledi iš Bagdado. Gal mesjė ko nors pageidauja?

Mesjė užsisakė buteliuką „Perrier“.

Penkta valanda ryto nėra pats geriausias laikas pradėti kelionę traukiniu. Likę dar pora valandų iki aušros. Jausdamas pasitenkinimą dėl sėkmingai įvykdytos misijos, Puaro susirangė kamputyje ir užmigo.

Atsibudo pusę dešimtos ir patraukė restorano vagono link išgerti puodelį karštos kavos.

Restorano vagone sėdėjo tik viena lankytoja, matyt, ta pati jauna anglų ledi, kurią minėjo palydovas. Maždaug dvidešimt aštuonerių metų aukšta, liekna tamsiaplaukė. Tai, kaip ramiai ji valgė pusryčius ir koku tonu paprašė padavėjo atnešti daugiau kavos, liudijo, jog ji yra daug patyrusi ir keliauti įpratusi moteris. Ji vilkėjo tamsų iš plono audinio pasiūtą kostiumėlį, itin tinkantį stipriai prišildytame traukinyje.

Neturėdamas ką veikti, Erkiulis Puaro ėmė paslapčia ją stebėti.

* Dékoju, mesjė (pranc.).

„Ši jauna moteris iš tų, kurios puikiai sugeba pasirūpinti savimi“, – nusprendė Puaro. Šaltakraujiška ir dalykiška. Jam netgi patiko jos taisyklingi veido bruožai ir švelnus odos blyškumas. Patiko žvilgančios, tvarkingai sušukuotos juodos garbanos ir šaltos, bejausmės pilkos akys. „Tačiau *jotie femme* jos nepavadinsi, nes ji per daug dalykiška“, – pagalvojo jis.

Netrukus į restorano vagoną įžengė dar vienas lankytojas. Aukštas penktą dešimtį įpusėjęs vyras. Lieknas, įdegęs, žilstelėjusiais smilkiniais.

„Pulkininkas iš Indijos“, – pagalvojo Puaro.

Vyriškis linktelėjo merginai.

– Labas rytas, mis Debenhem.

– Labas rytas, pulkininke Arbetnotai.

Pulkininkas sustojo prie merginos, padėjo ranką ant kitoje stalo pusėje esančios kėdės atlošo ir paklausė:

– Jūs neprieštaraujate?

– Žinoma, ne. Sėskitės.

– Žinote, pusryčiaujant nelabai norisi kalbėti.

– Visiškai su jums sutinku. Bet nebijokite, aš nesikandžioju.

Pulkininkas atsisėdo.

– Padavėjau, – įsakmiu tonu šuktelėjo jis ir užsisakė kiaušinių bei kavos. Jis metė žvilgsnį į Puaro ir tuoj pat abejingai nusuko akis į šalį. Puaro, pakankamai gerai pažinodamas anglus, numanė pulkininko mintį: „Tai tik niekingas užsienietis!“.

Anglai, kaip jiems ir yra įprasta, nebuvo šnekūs. Jie persimetė keliomis trumpomis frazėmis, netrukus mergina atsistojo ir grįžo į savo kupė.

Per pietus jie vėl sėdėjo prie vieno stalo ir vėl nekreipė jokio dėmesio į trečiąjį keleivį. Dabar jų pokalbis buvo gyvesnis, nei pusryčių metu. Pulkininkas Arbetnotas pasakojo apie Pandžabą ir retkarčiais klausinėjo merginą apie Bagdadą, kuriame, kaip paaiškėjo, ji dirbo guvernante. Pokalbio metu išsiaiškinę, jog turi bendrų draugų, jie išsyk tapo draugiškesni, šiltesni. Jie prisiminė senąją komį ir draugužį Redžį. Pulkininkas pasiteiravo, ar mis Debenhem važiuoja tiesiai į Angliją, ar sustos Stambule.

– Ne, aš neketinu sustoti Stambule.

– Ir jūs dėl to neapgailestaujate?

– Tokiu pat būdu keliavau ir prieš dvejus metus. Tuomet aš Stambule praleidau tris dienas.

– Aišku. Ką gi, galiu pasakyti, jog dėl to labai džiaugiuosi, nes ir aš vykstu tiesiai į Angliją.

Jis nerangiai linktelėjo ir nuraudo.

„Pasirodo, mūsų pulkininkas lengvai pasiduoda moterų žavesiui, – pagalvojo Puaro. Ši mintis Puaro pralinksmino. – Kelionės traukiniu tokios pat pavojingos, kaip ir kelionės laivu!“

Mis Debenhem santūriai atsakė, kad jai taip pat labai malonu.

Erkiulis Puaro matė, kaip pulkininkas palydėjo ją iki kupė. Vėliau traukinys važiavo pro nuostabiai vaizdingus Tauro kalnus. Kai pro langus jau buvo matyti Kilikijos vartai, jie abu stovėjo koridoriuje šalia vienas kito. Staiga mergina atsiduso. Puaro stovėjo netoliese ir girdėjo, kaip ji sumurmėjo:

– Koks grožis! Gaila, kad aš...

– Gaila ko?

– Gaila, kad aš negaliu visu tuo gėrėtis!

Arbetnotas neatsakė. Dėl kampuotos apatinio žandikaulio linijos jo veidas ir taip atrodė griežtas, tačiau dabar jis tapo dar rūštesnis.

– Dievas mato, kaip norėčiau, kad jūs su visu tuo neturėtumėte nieko bendra, – pasakė jis.

– Tyliau! Maldauju jūsų, tyliau!

– Sutinku, jūsų tiesa. – Jis metė piktoką žvilgsnį Puaro pusėn ir tęsė: – Man nepatinka, kad jums tenka dirbti guvernante ir priklausyti nuo tironių mamų bei jų įkyrių vaikigalių.

Ji nervingai nusijuokė.

– O, jūs neturėtumėte taip galvoti! Užguitos guvernantės tėra mitas. Galiu jus patikinti, kad ne aš bijau tėvų, o jie manęs.

Abu nutilo. Arbetnotas, matyt, susigėdo dėl savo protrūkio.

„Mano akivaizdoje vaidinama keista komedija“, – pagalvojo Puaro.

Vėliau jam ne kartą tai teko prisiminti.

Į Koniją jie atvyko vėlai vakare, apie pusę dvyliktos. Abu anglai išlipo iš traukinio pramankštinti kojas ir vaikštinėjo pirmyn atgal apsnigtu peronu.

Puaro tenkinosi audringo stoties gyvenimo stebėjimu pro langą. Tačiau maždaug po dešimties minučių jis nusprendė, kad ir jam būtų neprošal įkvėpti gryno oro. Jis rūpestingai apsirengė: apsivilko kelis švarkus, paltą, apsimituriavo šalikais ir ant dailių batų užmovė kaliošus. Taip išsipustęs, jis atsargiai nulipo laipteliais ir ėmė žingsniuoti peronu, kol pasiekė lokomotyvą.

Tik iš balsų jis atpažino dvi tamsias figūras, stovinčias lokomotyvo šešėlyje. Kalbėjo Arbetnotas:

– Mere...

Mergina pertraukė jį:

– Ne, ne dabar. Kai viskas bus baigta... Kai viskas liks praeityje... tuomet...

Puaro nepastebimai pasišalino. Jis buvo nustebejęs, nes vos atpažino mis Debenhem balsą, kuris visuomet buvo toks ramus ir dalykiškas.

– Įdomu, – sumurmėjo jis.

Kitą dieną Puaro pamanė, kad anglai tikriausiai susikivirčio. Jie beveik nesikalbėjo. Mergina atrodė sunerimusi. Po akimis matėsi tamsūs ratilai.

Maždaug pusę trijų popiet traukinys netikėtai sustojo. Pro langus ėmė kairėti galvas keleiviai. Nedidelė grupelė žmonių, susirinkusių prie bėgių, žvelgė ir rodė vienas kitam į kažką po restorano vagonu.

Puaro iškišo galvą pro langą ir užkalbino pro šalį skubėjusį palydovą. Jis paaiškino, kas atsitiko. Puaro atsitiesė ir sukdamasis vos nesusidūrė su Mere Debenhem, kuri stovėjo jam už nugaros.

– Kas atsitiko? – paklausė ji prancūziškai vos ne dusdama iš jaudulio. – Kodėl mes sustojome?

– Nieko baisaus, madmuazele. Kažkas užsidegė po restorano vagonu. Nieko rimto. Ugnis jau užgesinta. Jie greitai sutaisys tai, kas buvo sugadinta. Užtikrinu jus, negresia joks pavojus.

Ji mostelėjo ranka, rodydama, kad joks pavojus jos negąsdina.

– Taip, taip. Suprantu. Tačiau kiek laiko bus prarasta!

– Laiko?

– Na taip, mes vėluosime.

– Galimas dalykas, – sutiko Puaro.

– Bet mes negalime vėluoti! Šis traukinys į Stambulą atvyksta 6.55, o dar reikia persikelti per Bosforo sąsiaurį ir persėsti į Simplo-
no Rytų ekspresą, kuris išvyksta devintą valandą. Jeigu čia užtruk-
sime valandą ar dvi, mes į jį nespėsime.

– Galimas dalykas, – sutiko jis.

Puaro smalsiai ją stebėjo. Ranka, kurią ji laikė ant lango grote-
lių, drebėjo, lūpos taip pat virpėjo.

– Jums tai taip svarbu, madmuazele? – paklausė jis.

– Taip, svarbu. Aš... aš turiu patekti į tą traukinį.

Ji nūsiskuko ir patraukė į koridoriaus galą, kur stovėjo pulkinin-
kas Arbetnotas.

Tačiau ji baiminosi be reikalo. Po dešimties minučių traukinys
vėl pajudėjo. Atsigriebęs už prarastą laiką, traukinys į Haidarpašo
stotį atvyko tik penkiomis minutėmis vėliau. Bosforo sąsiauris tą
dieną buvo audringas, todėl persikėlimas Puaro nebuvo itin malo-
nus. Garlaivyje jis atsiskyrė nuo savo bendrakeivių ir daugiau su
jais nesusitiko.

Nuo Galatos tilto Puaro nuvažiavo tiesiai į „Tokatlian“ viešbutį.

2 SKYRIUS

„TOKATLIAN“ VIEŠBUTIS

Viešbutyje Erkiulis Puaro užsisakė numerį su vonia. Paskui priėjo prie šveicoriaus stalo ir paklausė, ar jam nėra laiškų. Jo laukė trys laiškai ir telegrama. Išvydęs telegramą, iš nuostabos kilstelėjo antakius. Kaip įprasta, jis atsargiai ir neskubėdamas išskleidė blanką. Aiškiai išspausdintas tekstas bylojo: „Kesnerio byloje, kaip jūs ir numatėte, netikėtai iškilo sunkumų. Prašome tučtuojau grįžti.“

– *Voilà ce qui est embêtant**, – piktai sumurmėjo Puaro. Jis pažvelgė į laikrodį. – Turiu išvažiuoti dar šį vakarą, – pasakė jis šveicoriui. – Kada išvyksta Simplono Rytų ekspresas?

– Devintą valandą, mesjė.

– Ar galite man užsakyti vietą miegamajame vagone?

* Kaip pikta (pranc.).

– Žinoma, mesjė. Tokiu metų laiku tai padaryti nėra sunku. Traukiniai būna beveik tušti. Pageidaujate važiuoti pirma ar antra klase?

– Pirma.

– *Très bien, Monsieur**. Kur vyksite?

– Į Londoną.

– *Bien, Monsieur***. Aš nupirksiu jums bilietą į Londoną ir rezervuosiu kupė miegamajame vagone Stambulas–Kalė.

Puaro vėl pažvelgė į laikrodį. Buvo be dešimties minučių aštuonios.

– Ar suspėsiu pavakarieniauti?

– Žinoma, mesjė.

Mažasis belgas linktelėjo. Nuėjęs prie registratūros, jis atsisakė numerio ir nužingsniavo į kitoje vestibulio pusėje esantį restoraną.

Puaro užsakinėjo vakarienę, kai ant jo peties kažkas uždėjo ranką.

– *O, mon vieux****, koks netikėtumas! – pasigirdo balsas jam už nugaros.

Puaro atsigręžė. Jam maloniai šypsojosi nedidelio ūgio pagyvenęs storulis *en brosse***** kirptais plaukais. Puaro pašoko.

– Mesjė Bukas!

– Mesjė Puaro!

* Labai gerai, mesjė (pranc.).

** Gerai, mesjė (pranc.).

*** Drauguži (pranc.).

**** Trumpai (pranc.).

Mesjė Bukas taip pat buvo belgas. Tarptautinėje miegamųjų vagonų kompanijoje jis ėjo direktoriaus pareigas. Su buvusiais belgų policijos pažiba jis susipažino prieš daugelį metų.

– Atsidūrėte tolokai nuo namų, *mon cher*, – pastebėjo mesjė Bukas.

– Tyriau vieną bylą Sirijoje.

– Štai kaip! Ir kada grįžtate namo?

– Šiandien.

– Nuostabu! Aš taip pat. Tiksliau, aš vykstu tik iki Loanos – ten turiu reikalų. Jūs, tikriausiai, važiuosite Simplono Rytų ekspresu?

– Taip. Aš ką tik paprašiau man rezervuoti kupė. Ketinau čia pabūti keletą dienų, tačiau gavau telegramą, kurioje esu prašomas grįžti į Angliją dėl vieno svarbaus reikalo.

– Ak! – atsiduso mesjė Bukas. – *Les affaires – les affaires**! Tačiau dabar jūs esate įžymybė, *mon vieux*!

– Na, šiokią tokią sėkmę man, tikriausiai, pavyko pasiekti, – pasakė Puaras, stengdamasis atrodyti kuklus, tačiau tai jam nepavyko.

Mesjė Bukas nusijuokė.

– Susitiksime vėliau, – pasakė jis.

Erkiulis Puaras sukaupė visą savo dėmesį, kad apsaugotų savo ūsus nuo sriubos. Susidorojęs su šia sunkia užduotimi ir laukdamas, kol jam atneš antrą patiekalą, ėmė apžiūrinėti publiką. Restorane buvo gal pusė tuzino žmonių, tačiau iš jų Puaras domino tik du.

* Reikalai, reikalai! (pranc.).

Skaitykite likusius
268 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Žudikas yra čia, prabangiame traukinyje, atskirtame nuo pasaulio sniegynais... Laimei, čia yra ir geriausias pasaulyje detektyvas – Erkiulis Puaro!

Vos po vidurnakčio garsusis Rytų ekspresas priverstas sustoti kalnuose dėl sniego pūgos. Kiek neįprasta, kad šiuo metų laikui prabangiame vagonė neįra nei vienos laisvos vietos – traukinys stebėtinai pilnas. Tačiau ryte paaiškėja, kad jame liko vienu keleivių mažiau – savo kupė randamas negyvas milijonierius amerikietis Retčetas. Jo kūne – dvylika durinių žaidimų, o kupė durys užrakintos iš vidaus. Be jokios abejonės, vienas iš traukinio keleivių yra žudikas.

Užpustytuose Balkanuose kartu su traukinio keleiviais atskirtas nuo pasaulio detektyvas Erkiulis Puaro turi išsiaiškinti, kuris iš daugybės mirusiojo priešų jį nudūrė, kol žudikas nenusprendė smogti vėl...

„Neįmanomi dalykai nutikti negali. Vadinasi, egzistuoja aplinkybės, kuriomis neįmanoma tampa įmanoma.“

- Erkiulis Puaro

Agatha Christie – visų laikų daugiausia publikuojama autorė, kurios knygų tiražus pralenkė tik Biblija ir W. Shakespeare'o leidimai. Jos knygų parduota daugiau nei milijardas egzempliorių anglų kalba ir daugiau nei milijardas užsienio kalbomis. Detektyvo karalienė mirė 1976 m., po šešis dešimtmečius trukusio vaisingo kūrybinio darbo.

VISŲ LAIKŲ GERIAUSIOS DETEKTYVO ISTORIJOS

Jeigu jums patinka klasikiniai detektyvai bei tokios knygos, kaip „Serloko Holmsio ir doktaro Džono H. Vatsono istorijos“, privalote perskaityti ir „Žmogūdystę Rytų eksprese“.

OBUOLYS

nuo 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-584-0

9 786094 845840

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir istorijos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio knyga

Elektroninė knyga

Skaitmeninis žmogūdystę Rytų eksprese